

[Esther Malling Pedersen.]

Imødegaelse eller Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, men der er inden for det Omraade, jeg har tilladt mig at pege paa, en saadan Vej, som springer saa stærkt i Øjnene, at jeg ikke har kunnet undlade at gøre opmærksom paa det her.

Da Forslaget nu sandsynligvis, eller man kan vel sige givetvis, bliver vedtaget, og det i § 6 omtalte Ungdomsudvalg som Følge deraf ogsaa bliver nedsat, kan jeg slutte mig til den Henstilling, der er rettet sikkert ogsaa til den højtærede Minister, af Danske Kvinders Nationalraad og Dansk Kvindesamfund. Skønt jeg principielt er imod Nedsættelse af dette Ungdomsudvalg, kan jeg slutte mig til denne Henstilling, som gaar ud paa, at der ogsaa gives Kvinder Plads i Udvalget — selv om det vel næppe kan anses for fuldt korrekt, at to upolitiske Foreninger, naar de i det hele taget vil foreslaa Medlemmer, holder sig til et bestemt politisk Parti.

Unmack: Det her af den højtærede Socialminister forelagte Forslag om Beskæftigelse af arbejdsløse har den højtærede Minister gennemgaaet ret udførligt, og jeg skal derfor afholde mig fra at komme nærmere ind paa Lovforslagets enkelte Afsnit og Paragraffer.

Forslaget er fra socialdemokratisk Side fremstillet som et af de betydeligste Lovforslag, der er forelagt med det Formaal at bekæmpe Arbejdsløsheden. Det er beklageligt, at Regeringen, som for nylig gennem den højtærede Socialministers Udtalelser har erkendt sin Vilje til at bringe den uhyre Arbejdsløshed ned, virkelig mener, at dette Lovforslag skulde være et betydeligt Led i Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden. Vi kan kun kalde det et Forsøg paa at bøde lidt paa den Ulykke, der rammer saa forfærdelig mange. Vi kan forstaa, at man ønsker at hjælpe, men jeg maa gentage, hvad der fra mit Partis Side saa ofte er peget paa, at Regeringen ved sin økonomiske Politik, ved sine Indgreb over for Erhvervene for en stor Del selv bærer Skylden for denne Ulykke.

Oppositionen har jo ikke kunnet bringe Regeringen til at ændre sin uheldige Politik, og vi fra vor Side har saa ment at maatte gaa med til et Forsøg paa ved at gennemføre det foreliggende Forslag, som det nu ved vort Partis Medvirken er ændret i det andet høje Ting, at raade lidt Bod paa Arbejdsløshedens Svøbe, særlig over for de langvarigt arbejdsløse og over for Ungdomsarbejdsløsheden.

Der er meget i Lovforslaget, vi ikke kan se paa med Glæde, meget, vi kunde ønske ændret. Vi maa forlange Loven tidsbegrænset for at fastslaa, at dette er et Forsøg, og saa haabe paa, at Forsøgets Resultat vil overgaa vore Forventninger. Disse er ikke store, men vi har jo Lov til at leve i Haabet.

Da der, hvad vi har kritiseret kraftigt, ikke i dette høje Ting gives os Tid til en virkelig Realitetsbehandling eller Udvalgsbehandling af de mange Lovforslag, der i den sidste Tid er blevet ophobet her i Tinget, skal jeg ikke lægge Beslag paa det høje Tings Tid ved nærmere at gaa ind paa Forslagets Enkeltheder, men henvise til de Udtalelser, mit Partis Ordfører i det andet høje Ting har fremsat, og til, hvad mit Parti har skrevet i den Betænkning over Forslaget, vi alle har liggende foran os.

Jeg ønsker at udtrykke min Tilfredshed med, at man er naaet saa vidt, at man forlanger, at der skal arbejdes, og at der skal være Disciplin, og at Disciplinen skal overholdes. Jeg er ogsaa glad for — og det har jeg ogsaa forstaaet den højtærede Socialminister selv er glad ved — den i § 9, Stk. 2, omtalte Opsparing, idet det er af meget stor Betydning, at vedkommende, naar han skal forlade det Sted, hvor han arbejder, driver Sport og faar Undervisning, og skal ud i det praktiske Liv, har noget at begynde med.

Som jeg tidligere har sagt, kan man ved at udvide den indskrænkede Værnepligt og ved Arbejdstjeneste ganske anderledes effektivt bringe Arbejdsløsheden ned. Jeg vil gerne bede om den højtærede Formands Tilladelse til at citere en Udtalelse i „Ekstra-bladet“ den 1. April af en socialdemokratisk Borgmester. Han siger: Jeg anser det for tvivlsomt, om man i Længden kan blive ved med at udbetale saa mange Penge til uproduktive Formaal; jeg tror desværre ikke, man kommer uden om en tvungen Arbejdstjeneste, fordi den megen Lediggang hverken er heldig for Samfundet eller sund for de unge Menneskers Moral. Denne Udtalelse kan jeg fuldstændig slutte mig til, og jeg vil da ogsaa haabe, at det Forslag, vi nu er ved at gennemføre, maa kunne bevirke, at i alt Fald en Del unge bringes væk fra den Lediggang, som har en saa for-dærvende Indflydelse paa dem. Men aller-mest betydende vilde det være, om Regeringen ved at gaa bort fra sin noget ensidige Fagforeningspolitik og hidtil førte økonomiske Politik gav Erhvervene Lejlighed til at bringe det store Arbejdsløshedstal ned.

Her som i det andet høje Ting stemmer